

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δεύτερον.

Ἀθήναι, 30 Σεπτεμβρίου 1883

Ἄριθ 17 + 140

Τιμὴ.

Ὅλοι ξέρομε κείνη τὴν περιβόητη λέξι· ποῦ κάθε ἕνας μας λέει :

— Ρε, ἐγὼ τὴ ζωὴ μου δὲν τὴν ἔχω γιὰ τίποτα, ἐγὼ ζῶ γιὰ μιὰ τιμὴ.

Δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερη βρισιὰ, ἀπὸ κείνη ποῦ θὰ πῆ ὁ ἕνας πολίτης στὸν ἄλλο, ἢ βρισιὰ :

— Εἶσαι ἄτιμος.

Ἄν ἀφαιρέσης τὴν τιμὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, τότε πλέον κοινωνία δὲν ὑπάρχει.

Τιμὴ δὲ, δὲν εἶναι μόνο ἐκείνη ποῦ ἀποβλέπει μόνο κατὰμουτρα ἐμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς συγγενεῖς μας, διότι ὅταν προσβάλλεται ἕνας συγγενής μας καὶ μετὶ δὲν δίνομε πεντάρρα, τότε τί συγγένεια ὑπάρχει καὶ τί ἀμοιβαία ὑπεράσπισι ;

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τοὺς συγγενεῖς γιὰ νὰ βρισκόματε σὲ καιρὸ δυστυχίας μέρος ὑπερασπίσεως καὶ ὑποστήριξης.

Οἱ συγγενεῖς κάθε προσβολῆ τοῦ συγγενοῦς των τὴν θεωροῦν σὰν προσβολὴ δική τους, συγγενής δὲ θὰ πῆ, ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τὸ ἴδιο γένος, ἀπὸ τὴν ἴδια γενεὰ, ἀπὸ ἕνα αἷμα, ἀπὸ μιὰ φλέβα, ἀπὸ μιὰ σπορά.

Οἱ Ἀθηναῖοι, καθὼς λέει ὁ μέγας Ἀριστοφάνης ὁ σατυρικός, ἀνοιξαν τὸν φοβερὸ πόλεμον μὲ τοὺς Πελοποννησίους ποῦ βίασταξε 25 χρόνια καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖο προῆρθε ἡ καταστροφὴ ἄλλης τῆς Ἑλλάδας, γιὰ τὸν λόγο, ὅτι οἱ Μεγαρίταις ἄρπαξαν κάττι Μαγδαλινὲς παρθένας τοὺς ἀπὸ ἕνα πανηγύρι, καὶ τὸ θεώρησαν προσβολὴ καὶ καταστράφηκε ὅλη ἡ Ἑλλάδα γιὰ τὸ ἄρπαγμα μερικῶν Μαγδαλινῶν.

Ἄλλὰ ὁ μέγας Περικλῆς τὸ ἄρπαγμα αὐτὸ τῶν Μαγδαλινῶν τὸ θεώρησε προσβολὴ ἐναντίον ὄλων τῶν Ἀθηναίων καὶ κίνησε τὸν φοβερὸ πόλεμον.

Ὅλο αὐτὸ τὸ μικρὸ προοίμιον σᾶς τὸ περιδιάγραψα γιὰ τὸν προχθεσινὸ φόνον τοῦ φοιτητοῦ Οἰκονομοπούλου ποῦ τοῦ ἔκανε ὁ λοχίας.

Ἄλλοι θέλουν νὰ ποῦν πῶς τάχα ὁ σκοτωμένος μὲ τὴν ἀδερφή ἢ τὴν ξαδέρφη τοῦ φονιά λοχία καὶ ὅτι δὲν πρόσβλε κάμμιὰ, ἀλλὰ ἀπλῶς εἶχε ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν πάρῃ καὶ ὅτι ἔτρωγε, ἔπινε, πλυνότανε καὶ κοιμότανε στὸ σπίτι της, καὶ ὅτι σὰν ἀρραβωνιαστικὸς ποῦ ἦτανε, διὰ τὴν τῆς ἔκανε τὴν δουλειά.

Αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικὸ, καὶ εἶναι τέρατα βλακειᾶς ἐκεῖνοι, ποῦ βάζουν μέσα στὰ σπίτια τοὺς ἀρραβωνιαστικὸς καὶ κοινοῦνται.

Τέλος πάντων μᾶς εἶναι ἀδιάφορο, ἂν ὁ μακαρίτης σκοτωμένος ἐπρόσβαλε ἢ ὄχι τὴν ἀδερφή ἢ ξαδέρφη τοῦ φονιά, ἐγὼ εἶμαι ὑπὲρ τῆς πράξης τοῦ φονιά, γιὰ τὸ φονιάς εἶχε ζήτημα τιμῆς μπροστὰ του.

Λένε πῶς μὲ τὸν τρόπο ποῦ τὸν σκότωσε πῶς ἀποδείχνη ψυχὴ αἰμοβόρου, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε, καὶ γιὰ τὴν τάχα ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ τότε αἰμοβόρος καὶ δὲν ἦτανε τέτοιος ἀπὸ δῶ καὶ τέσσα χρόνια ;

Τὸν ἔκανε λοιπὸν νὰ γίνῃ τέτοιος τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς.

Τί τοὺς χρωστοῦμε, μωρὲ, αὐτοὺς τοὺς τσαλαπετεινοὺς νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν στὰ σπίτια μας ἢ στὰ συγγενικά μας σπίτια σὰν ἀρραβωνιαστικοὶ τάχατες, νὰ γλεντοκοποῦν μὲ τῆς ἀξαδερφάδες μας καὶ ἀδερφάδες καὶ νὰ μᾶς ἀφίνουν μούλους καὶ νὰ φεύγουν, καὶ ὅταν πηγαίνομε νὰ τοὺς ζητήσωμε λόγο γιὰ τὴν προσβληθεῖσα τιμὴ μας καὶ μᾶς λὲν περιφρονητικά :

— Ποιὸς εἶσαι ; δὲν σε γνωρίζω, πήγαινε ἀπὸ δῶ.

Τότε ὄχι μόνο σε σκοτώνω, ἀλλὰ καὶ ζωντανὸ σε τρώγω, ἂν ἔχω δύναμι.

Ποιὸς νόμος προστατεύει τὴν ἀτιμασθεῖσα ἀδερφή μας ἢ ξαδέρφη μας ; Κάνεις. Θὰ τὴν προστατεύσωμε λοιπὸν ἡμεῖς οἱ τίμιοι πολῖταις, οἱ ὁποῖοι ἀτιμαζόμεστε.

Σοῦ λένε :

— Ἄς μὴ στεκότανε.

Ἔτσι αἰ ; Πωρὲ φιλοσοφία. Καὶ ὅταν μπαίνομε γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα κορίτσι, καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ σου παραδίεται, γιὰ τὴν εἶναι βέβαιο πῶς θὰ γίνῃς ἄντρας του, καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸ ἀτιμάζεις καὶ ἔπειτα τὸ ἀφίνεις, τί σοῦ φταίει, μωρὲ, τὸ κορίτσι καὶ τὸ περιφρονᾷς ἀφοῦ ἔκανες τὸ γούστο σου ; Ὅταν δὲ ἕνα κορίτσι ἀτιμαστῇ τί τοῦ μένει πλέον ; Τίποτα.

Ποιὸς δὲ εἶνε κείνος ὁ τίμιος ποῦ θὰ πάρῃ ἀτιμὴ γυναῖκα ; Κάνεις.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν δικαιολογῶ τὸν φονιά τοῦ Οἰκονομοπούλου, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος

τον ονομαζώ ανανδρο δολοφόνο, διότι αν ήταν αληθινό παλ-
λικάρι δεν έπρεπε να σκοτώσει σαν γατι άοπλον νέο, αλλά
σαν αληθινό παλληκάρι, έπρεπε να του δώσει δυο τρία χα-
στούκια, και να του πη άνδρικό:

— Ρε λάβεαυτά τὰ χαστούκια για προκαταβολή, και αν δεν
διορθώσει το σφάλμα σου θα σε σκοτώσω εντός ολίγων ημε-
ρών και έχει τον νού σου.

Έτσι κάνουν τ' αληθινά παλληκάρια, και όχι σκληρά να
πυροβολούν εναντίον ανθρώπου πέντε φορές, αφού τον είδαν
ότι έπεσε κάτω με την πρώτη σφαίρα.

Αγαπητέ Νάζο

Μικρέ που είσαι στον ίπποσιδηρόδρομο και άποφουνώνεις τὰ
πάντα, πες να φτειάσουν τὰ σίδηρα που είναι κει στο δρόμο
του Παναπιστήμιου γιατί έχουν σπάσει κάμποσες καρτόσες,
και αν εξακολουθήσει αυτή ή δουλει, έχουν άπόφασι οι καρο-
τέρειδες να σε κλωψόψουν στις γροθιαίς, και κοντά στις
γροθιαίς έχει άπόφασι και ο Κοσονάκος να σε ξαναχασώση.

Μου τόπαν να στο πω και σου το λέγω, και νύφτω τὰ χέ-
ρια καθώς θα νυφής και σύ, όταν θα σε κατακυλήσουν στα
χώματα.

Προχτές

άπό την καλή περιποίησι που κάνουν στα λόγατα του ίππο-
σιδηρόδρομου έσκασε καταμεσής στο δρόμο ένα.

Τώρα θέλουν να πουν μερικοί πώς έσκασε από την πολυφα-
γία, σαν τον μακαρίτη γούμενο μέσα στο βαπόρι, αλλά το
βέβαιο είναι, ότι δεν έσκασε, αλλά ψόφησε από την πείνα και
την ξεκούρασι τή πολλή έστω με το να μη στέκετο ούτε μια
ώρα στα ποδάρια του.

Αυτή πάλι ή εύλογημένη εταιρία έννοει να κάνει ολαίς
της δουλειαις της αν ήναι δυνατό και με ψίφια ακόμα αλο-
γα, αφού δε κατάντησε και έβανε και μουλάρια στα τραμ-
βζύ, και τον έκανε μουλαροσιδηρόδρομο, δεν θα ήναι άσχημο
να φέρη και από τή Δέρισα κάμποσας καμήλες και τον
κάνη καμιλοσιδηρόδρομο.

Ω, μιζέρια μιζεριοτήτων.

(8) ΥΠΟΨΑΛΙΣ
ΤΣΗ ΤΟ ΠΙΑΝΟ
Ητος
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Ο Ευγένιος άμα που είδε την Μουσίτσα ρίχτηκε σε με-
γάλο συλλογισμό, του νοστιμοφάνηκαν τὰ μουτράκια της.

Αλλά και ή Μουσίτσα δεν πήγε παρακάτω.

Κι' αὐτηνής της σηκώθηκε το μυαλό.

Πήγε άμέσως και ξαπλώθηκε στον καναπέ και ξάπλωσε
τὰ χέρια της από πάνω από το κεφάλι της, σαν λειποθυμι-
σμένη, έκρεμότανε τὰ ζέπλεχα μαλλιά της κάτω από τον
καναπέ και ήτανε τὰ πόδια της επίσης κρεμασμένα κάτω,
με την μια παντούφλα μισοφορμένη στο πόδι και την άλλη
πεσμένη.

Της μιλανής της κάρτσας είχε ξεφύγει την νύχτα στον ύ-
πνο ή καλτσοδέτα και είχε κατεβή κάτω στη μισή γάμπα
της, ενώ ή καλτσοδέτα ήτανε φτασμένη ίσα ίσα στο πα-
χουλό μέρος της γάμπας και φαινότανε σαν βραχιόλι.

Θα θυμάστε πιστεύω τον δούλο τον Φιφλίκο που άγα-
πούσε την Μουσίτσα κατὰ φαντασίαν και ότι κείνη που είχε

Μούπαν σιόρ

Καμπούρογλε της Νέας έφημερίς, να σε ρωτήσω, κατὰ τον
νέον τρόπο που μαζεύουν τὰ εισιτήρια στον σιδηρόδρομο, έ-
σαν ένας μπή μέσα και δεν έχει εισιτήριο να πληρώσει, τι
θα τον κάνει ο υπάλληλος στο δρόμο, θα τον ρίξη οζω ή θα
τσακωθεί μ' αυτών στην μπουνιαίς ;

Όταν ένας επιβάτης έχει εισιτήριο γ' θέσις και πάη
και ξεπλανταρωθή στη πρώτη, τι θα του κάνει ο υπάλληλος,
θα τον βγάλη οζω να τον κάνει στρατά και τον πάη στην
 τρίτη θέσι ;

Αυτό δε το φύλαγμα που λες πως θα γίνεται για να μην
άσχημοον οι επιβάταις μέσα στα βαγόνια, πως θα γίνεται
άπό τους υπαλλήλους, θα γίνουν δηλαδή αυτοί σκοποί με
μπαγιονέτα και θα πζν και θάρχωνται σαν φασουλίδες γύρω
στα βαγόνια ;

Δεν μζ; άφίνετε κάτω, λέω γω, με της νέαις μέθοδέ; σας,
ή όποιαις δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια θεοκουταμάρα, ίσα
με το άνάστημα του Παρασκευαΐδου μας.

Γυναικειαις φυλακαίς.

Αλλά πουντρούμισα είναι πάλι αυτά και άλλα βασανιστη-
ρίων καταγώγια.

Η κυρά επιστάτενα είναι τύπος όσαις Μαρίας και άνοσαις
γυναίκα. Είναι τύπος σωστός άγριογυναίκας φιλανθρώπου.

Είνε όμως άυστηρή στο καθήκόν της το όποιον έκτελζ με
πολλή ζήλο.

Και άκούσετε τὰ διατί και διότι.

Ένα. Διότι καθυστερά έννια μονάχα μήνους τους μιστούς
των δυστυχημένων γυναικων, αυτό δε το κάνει όχι για να
καταχραστή τάχα τους μιστούς, αλλά διότι αφού είχε φυ-
λακισμέναις τὰ λεπτά τους είναι περιττά. Δύο. Διότι ενφ
λαβαίνει για κάθε γυναίκα 9. δραχ. τον μήνα, για σαπούνη,
ξύλα και λοιπά, της δίνει απ' αυτά τόσα πολλά, που δεν
ταίς φτάνουν ούτε μια βδομάδα, αλλά κι' αυτό το κάνει χά-
ριν οικονομίας.

καταλάβει τον έρωτά του τον κορούιδεο για να διασκεδάζη
και περνά με την κουταμάρα του την ώρα της.

Αι κατὰ διαβόλου σύμπτωσι κατὰ την στιγμή κείνη μπή-
κε και ο Φιφλίκοσ μέσα στην κάμαρα της Μουσίτσας για να
την ρωτήση αν ζύπνησε και αν ήθελε τον καφέ της.

Σαν κουτοπόνηρος δε που ήτανε μπήκε μέσα χωρίς να χτυ-
πήση την μπόρτα και σιγά σιγά για να μην της χιλιάση τον
ύπνο.

Όταν άνοιξε την μπόρτα και μπήκε μέσα σαν κλέφτης, ή
Μουσίτσα ήτανε σε μεγάλας συλλογιαίς βυθισμένη και είχε
τὰ μάτια της κλειστά και δεν κατάλαβε τίποτα.

Ο δε Φιφλίκοσ πάλι άμα που μπήκε και την είδε σε τέ-
τοια θέσι ξαπλωμένη, άστραψαν τὰ μάτια του σαν κολοφω-
ταις, σηκώθηκαν τὰ μαλλιά του σαν τὰ άγκάθια του σκα-
τζόχοιρου, άγρίεψε, πλάθωσε και σαν το δαγκονιάρικο σκυλί
πέφτει κάτω και πάει και τή, δίνει μια δαγκονιά στη γυμνή
γάμπα της που κόντεψε να της βγάλη αίμα και μουγκρίζει
σαν το βωδι που το σφάζουν.

Η Μουσίτσα στη ξαφνική έφοδο πετάχτηκε άπάνω σαν να
την είχε πιάσει κανένα κκκό, στο πέταγμα της δε άπάνω
καβαλλήκεψε τον Φιφλίκα, ο όποιος πάλι έστω μετό να πήγε
να σηκωθεί την έπριξε κάτω και τής άραξε το ένα μπράτσο
και της το δάγκανε σαν να ήθελε να της το φάη.

Η Μουσίτσα όμως δεν ήτανε από κείνες της δειλαις, αλλά
μ' ένα σάλτο πετάχτηκε άπάνω, και σου τσακώνει από τὰ
γένεια τον κκλό μας Φιφλίκο και με τή μια της την βγαλ-
μένη παντούφλα τουδωκε παρὰ μια τεσσαράκοντα, τουδωκε
μ' άλλα λόγια να καταλάβη τι θα πη γυναίκειο ξύλο, του-
δωκε όλο το θυμό της άπέγω του.

Τρία φάσκελα μέσ' τὰ μάτια της, απ' το λίγο κρέας που
ταίς δίνουν κάθε Κυριακή, κρατά το μισό αυτή, και πέρνει
έπειτα αφού το μαγειρέψουν και το δέκατο, δηλαδή δυο
μερίδες για τὰ παχύνη λείι την άγαπημένη κόρη της. Αλλά
κι' αυτό το κάνει σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, που λέει, ο
δουλεύων εν τω ναφ εκ του ναου και τραφήσεται. Άρα λοι-
πιν και ήγουν της, αφού είναι επιστάτρια, και δουλεύει τάχα
στη φυλακή, πρέπει να τρέφεται και από την φυλακή, άφι-
νοντες νηστικαις της φυλακισγέναις, έπειτα τι έχει να
κάνη ; Όταν ή επιστάτρια τρώη, πρέπει να πχύνουν και
νηστικαις αν ήναι ή φυλακισμέναις.

Τέσσερα, της κλείνει από τὰς 6 στα μπουντρούμια τους
και πηγαίνει στας έντεκα να δη μήπω; έσκασε κάμια και
της κληρονομήση το φουστάνι και το πανταλόνι. Πέντε και
πάλι μουτζί; στα μάτια της, δεν άφίνει κανένα ούτε άδερφό,
ούτε πατέρα, ούτε τον θεό να επισκερθη την φυλακωμένη
συγγενή του και άδεια ακόμα αν έχει, αλλά κι' αυτό το κάνει
χάρις της ήλικής, για να μη τύχη κάμια φυλακωμένη και
μιλήση με την πατέρα της ή τον άδερφό της και διαφθρή,
θα πητε ότι κάμια φορά, και ως καθώς και άλλοτε γρά-
ψιμε, μπάζει κάπου κάπου τὰ μεσάνυχτα και κανένα μου-
στερή μέσα, αλλά κι' αυτό το κάνει για να περάση ή ώρα
με βεγκέρα και προς χάριν διασκέδασις καμμιανής προ-
στατευομένης της.

Εξ και ξερός της και να ξεραθή κι' εκείνος που της το
λέει, πολλάκις φοραίς άπουσιάζει όλη την μέρα, γιατί λείι
έχει και δουλειά να κυττάξη και το σπιτι πης, σύμφωνα
με το, χόρευε κυρά Μαρού, κ' έχει κ' έννοια του σπιτιού.
Έρτά. Ένφ είναι υποχρεωμένη ν' άνοίγη κάθε βράδυ την
ζώπορτα για να πέρουν ή κακομοίρες λίγο άέρα, αυτή για
να μη κρουολογήτουν μόλις και μετά βίας και χιλιαίς δυο
παρακαλέσει την άνοίγει μια ή δυο φοραίς την βδομάδα
κατὰ τὰ κέρια που θάχη.

Τώρα κάτι τυραννίαις που της κάνει και τον χρειο τρόπο
που τὰς μεταχειρίζεται, αυτά είναι παραπανιστά, διότι έν-
νοει κατὰ τους δικούς της τους άπανθρωπικούς νόμους, ότι

Ο Φιφλίκοσ αφού τής έραγε βγήκε οζω από την μπόρτα
της κάμαράς της και σαν τὰ μωρά παιδιά τὰ πεισματάρικα
χτυπώντας τή μια γροθιά του μέσα στην άλλη πκλάμη του
και της έλεγε :

— Σκάσε, σκάσε, και σύ καλζ μου της έβρεξε; μα κ' έγώ
καλζ σε δάγκωσα. Θάρω κι' αύριο. Από παντουφλαις
σηκώνει το τομάρι μου, και δεν σζω άνάγκη. Άμ έννοια
σου και δεν θα μου γλυτώσης αν σε ξαναδώνω κάτω.
Νάρω πάλι ;

Η Μουσίτσα από το ένα μέρος της έρχόντουσαν γέλια
και απ' τζλλο μισοτουρτούριζε, γιατί καθώς τον έβλεπε τον
Φιφλίκο κατακόκκινο και άγριεμένο τὰ χρειάστηκε.

Τρέχει λοιπόν και κλείνει την μπόρτα, το όποιο άμα που
είδε ο Φιφλίκοσ ρίχτηκε από την άλλη μπόρτα της κάμα-
ρας και χώθηκε μέσα φουσκωμένος σαν τον γάτο.

Άμα που μπήκε στάθηκε σε προσοχή και με βουλιαγμένα
μάτια είπε της Μουσίτσας :

— Τώρα τι θέλεις να σου κάνω ;

Οι δούλοι οι βάρβαροι και βλάκες μοιάζουν σαν εκείνοσ
τους φοβιστάριδες τους λωποδύτες, οι όποιοι ενφ τρέμουν
μέσα στο πλήθος, από το άλλο μέρος μπορούν να σκοτώσουν
άμα ξεμοναχιάσουν κανένα για να του πάρουν μια πεντάρα.

Από το άλλο μέρος ή Μουσίτσα άμα που είδε τον Φιφλίκο
κίτρινο κατάλαβε τον κίνδυνο, και σαν έξυπνο κορίτσι που
ήτανε άμέσως βρήκε πρόφασι να τον καταπραύνη και του
είπε :

— Φιφλίκο μου, ζς άφήσωμε τὰ χωρατά. Μια χάρι γυ-
ρεύω από σένα. Τὰ πολυώρα περνούσε ένας άχρεϊος από κάτω

κάθε γυναίκα που έσωσε και έγκλημάτισε ότι είναι αξία να
παλουκωθεί και να καη ζωντανή.

Έλαθα κύρ, νομάρχη, πως έστειλες τον γραμματυφλό σου
και έπιθεώρησε της γυναικειαις φυλακαίς, δεν μου λες σε
παρκαλω έμαθε αυτά που σου γράρω;

Να από δω τζμαθε. Έννοια σου, και τώρα που καταρτί-
στηκε ή μυστική μου από γυναίκες; άστυνομία έχομε να ξε-
σπάσωμε μυστήρια που να τραντάξη και βουήση ή Άθήνα
ως τὰ Μέγαρα.

Βρέ δάσκαλε

που διδασκες και νόμο δεν κρατούσες, βρέ ψωροδάσκαλε της
Τήνου Παναγιώτη Πολίτη που είσαι στον δήμο Πανόρμου,
βρέ μπουφο, το δημόσιο σε πληρώνει για να μαθαίνης γράμ-
ματα στα παιδιά, και όχι να πέρνης το ντουφέκι σου και πη-
γαίνης για λαγούς και για όρτικια κυνήγι.

Μαγκούρη και σύ, ή συμμαζέψου ή θα πάρη ο διάολος τή
σκύφια σου που δενφορείς. Κολώνι, ή δάσκαλος δάσκαλος, ή κυ-
νηγος κυνηγός. Γαϊδαρε με τὰ μεγάλα αυτιά, όρίστε μούρη
κυνηγού με φάτσα δασκάλου. Ούζω, που κσκοχρόνο να μην
έχης, διαβλου τσαρλατανόμπεη.

Πρός τον επί των Ναυτίκων

ύπουργόν. Αυτον τον ύραλο που ανακάλυψε ο άξίότιμοσ κ.
Τσαμαδός και για την ανακάλυψι του όποιου έγινε τόσο μπα-
τρατράκ στης έφημερίδες ξερετε παρακαλω ποιος τον ανα-
κάλυψε ; Κολοκύθια ξερείς.

Τον ανακάλυψε ο ψαρζς που είναι στο Βόλο ο κύρ Δημή-
τρης Λατσής και πήγε και το είπε στον κυβερνήτη της Πά-
ραλος κύριον Τσαμαδόν, ο όποιος άμέσως ενήργησε, και γι'
αυτό είναι άξιος έπαίνου, την έρευνα.

Τώρα ο φτωχός ψαρζς την δόξα της ανακάλυψις την άφι-
νει όλη εις τον κ. Τσαμαδό, αλλά σε ρωτώμε, δεν είναι δι-
καιο ο κακομοίρης κι' αυτός να λάβη μια άμοιβή ; Αν άμοι-
βθή ο ψαρζς θα το πάρουν και οι άλλοι ζήτημα φιλοτιμίας

άπό τὰ παράθυρά μας και μου έκανε άσχημα σχήματα και
μου είπε και κάτι λόγια που είναι περι διαντροπή. Είναι
ένος νέος με κάτι μουτρα, έτσι πως να στο πω, άσχημος, με
κάτι μουστάκια, έτσι μου φάνηκαν πως ήτανε από δω από
κάτω από τή μύτητου. Φορούσε πανταλόνια καικαπέλο στο κε-
φάλι. Να, τώρα ότι πέρασε. Καύμενε, αν ήγες φιλότιμο ά-
πάνω σου και μ' άγαπούσες θάρρεχες και τον εύρισκες και
τουδινες, του μερμπάτη ένα καλό μάθημα. Τρέεις ντε, έτσι
με τὰ λόγια μόνο μ' άγαπάς; Να όπου κι' αν ήναι εδω
κοντά θα τον τσακώσης, και δός του, δεν θάχη ακόμα γυρίση
τον δρόμο.

Μόλις άκουσε αυτά ο Φιφλίκοσ άγρίεψε περισσύτερο και
λέει της Μουσίτσας :

— Αλήθεια ; Αλήθεια Μουσίτσα μου;

— Ναι, Φιφλίκο μου.

— Κατάλαβα, θα ήναι ένος ρουριάνος του κερατά που-
πέρασε και πέρου μ' ένα καπέλο στο κεράλι. Τον θυμούμαι γω.

— Αυτός, αυτός είναι, Φιφλίκο μου, αυτός ο έδιο; κι' ά-
παράλλαχτος ;

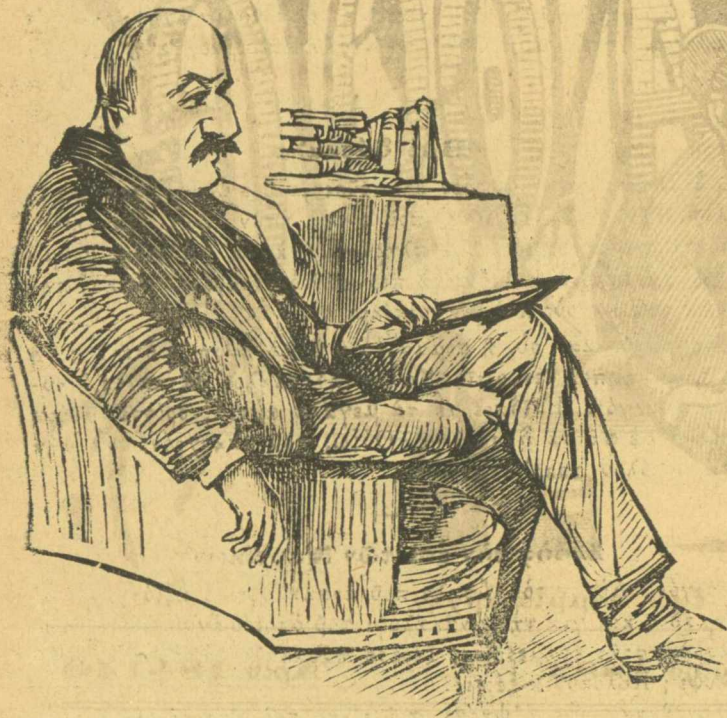
— Άμ τον γνωρίζω τον κερατά. Τι θα κάνη αφού του
πονεί το δόντι θα ξαναπεράση.

— Μα τώρα ότι πέρασε, να, αν τρέξης θα τον πιάσες
στο δρόμο.

Μόλις άκουσε αυτά ο Φιφλίκοσ και ξεσκούφωτος καθώς
ήτανε γαρεμοτσακιστηκε από της σκέλαις, άνοίγη την ζώ-
πορτα και βρίσκει μπροστά του ένα άνθρωπο από τύχης δια-
βατικό και τον τσακώνη από το μανίκι..... μεθούριο σε
λέω τι συνέβηκε.

και θα καταγίνονται σε τέτοιαις ανακλύψεσι που σώζουν και πλοία και παπόρια, και εμπορεύματα και ανθρώπους, αν δε τον αφήσετε έτσι, τύφλες νάχουμε αν θα ξαναμαρτυρήσουν πλέον οι ψαράδες όχι ξέρες και υφάλους, αλλά και βουτά αν δούν να ήναι φυτρωμένα καταμεσής της θαλάσσης.

Δικαιοσύνη, αυτό μόνο γυρεύουμε.

Μωρέ φτου στα μούτρα μου να μη βασκαθώ, κορτεύω να γίνω Βίσμαρξ.

Ψραία δουλειά

ή συμβουλή για τους δικαιοδόνους. Ένας στρατιώτης κατηγορήθηκε για βιοπραγία κατά ανωτέρου, άδικα ή δίκαια δεν ξέρω. Πλήρωσε λοιπόν για να τον υπερασπιστούν στους φίλους μου δικαιοδόνους Νικολόπουλον 20 δραχμάς και στον Πονηρόπουλον 30, αλλά οι φίλοι αφού σαβούρωσαν τον παρὰ του φτωχού υπόδικου, πήγε ο μὲν ένας στα Καλάβρυτα, να κάνει ιστορικές μελέταις σε ποιο μέρος εστήθηκε ή σημαία της επανάστασις, ο δε άλλος στην Χαλκίδα, για να ανακαλύψη φαίνεται, πως τρέχουν τα νερά άπάνω και κάτω του γεφυργιού, και άφησαν τον πτωχό άνυπεράσπιστο, τον όποιον βρέθηκε ο Ρώκος Χοϊδάς με την μεγάλη καρδιά του που έχει και τον υπερασπίστηκε δωρεάν.

Αυτό βέβαια θα μου πητε ότι λέγεται δικηγορική εύσυνειδησία, ή όποια κατάντησε τον φτωχό στρατιώτη να πουλήση και την φουστάνελλα του για να πάρη καπνό

Βαράτε άσυνείδητοι την φτώχεια, βαράτε την κατακέφαλα, ως που να φτάσετε τους φτωχούς και τιμίους να γίνουν κακούργοι.

Κύριε Ρώκε Χοϊδά, είμαι παραγγελμένος από τον στρατιώτη να σου εκφράσω την άπερίοριστο εύγνωμοσύνη του ή όποια καθώς λείει, φτάνει και μέχρι αίματος. Βοήθα όπως μπορείς εκείνους που δεν έχουν προστασία, και μια μέρα θα άμμοιφθής, αν υπάρχη Θεός, γιατί καθώς καταντήσαμε, θαρρώ πως για την Ελλάδα δεν υπάρχει Θεός.

Ίστερα

την άλλη μέρα που είχε βγη ή Παληάνθρωπος και έγραφε δυο έγγραφε για την έλεεινή κατάσταση του φρενοκομείου, πήγαν περαστικοί μέσα δυο έντιμοι πολίταις, και είδαν μέσα σε μια τρύπα που έμοιαζε σαν φούργος, ένα δυστυχισμένο χειροπόδαρα δεμένο κατάγυμνο, και μια σάλα ότι την είχαν κείνη την ώρα σφουγγαρίση, για τον φόβο των Ιουδαίων σε μια δε άλλη κάμαρα είδαν πέντε έξ γυναίκες όπως της γέννησαν ή

μάνες τους, από της όποιαις ή μία φώναζε κρυώνω και άλλη τί νομίζετε πως έκανε.

Έτρωγε τα σκατά της.

Τέρατα, τέρατα, τέρατα.

Βρέ Μιτυλινο

γουρούνη επίστατη του γυμνασίου της Μιτυλήνης έσένα λέω ρε, Γιώργη Ιωάννου, γιατί ρε Σουλμά διόχνεις τους ανθρώπους που έρχονται να επισκεφτούν το γυμνάσιο;

Τί έγινες συ κουτζάμπασης; ψωρίτη, Μιτυληνιά γαιδούρι ξέστρωτο, άει στο διάλο, ντομούζ.

Άμ' έσύ κύρ γυμνασιάρχη, δεν άνοίγεις τα στραβά σου να δής τί σου γίνεται; Τί τον έχεις αυτόν τον άγιογδύτη, καπιστράνα στο κεφάλι σου;

Ούζω γαιδουρογαιδούρια των γαδάρων.

Κύρ διευθυντή

για τον Θεό, αν έχεις ψυχή άπάνω σου θεοφοβούμενη, τρέξε κάτω στον Πειραιά και πήγαινε κοντά στο σχολείο των Ευελπίδων στο κατάστημα του κύρ Ματθαίου Κασιμάτη να δής που έχει κει σε τεπόζητο όλόκληρο φορτίον πετρελαίου από πέντε χιλιάδες κάσαις και τρέχουν τα πετρέλαια απόξω από την μπόρτα, την όποια βούλωσε με χώματα.

Άν πετάξη κανείς ένα τσιγάρο τρέχει τον κίνδυνο να πάρη φωτιά όλη ή άποθήκη και να άνάψη και καη όλη ή γειτονιά.

Για τον Θεό, διευθυντής είσαι συ ή ξυλοσχίστης; Χτύπα, μωρέ, το ποδάρι σου, μαγκούφη, που ήρθαν αυτοί οι μαγκούφιδες να σου μπουν στη μύτη με το άστε ντούα ού.

Τί τους φιλάς τους μασκαράδες, θα στήσουν αυτοί τα μπουρλότα καταμεσής όλόκληρης συνοικίας;

Όχι, άδερφέ, το παρὰ έρριζες και συ όξω και άρχισες να ξεθυμένης. Κουράγιο, και θαργήση ακόμα να πέση το ύπουργείο, μη φοβάσαι, βάρα την άδικία, και όταν πέσης και συ μαζί με το ύπουργείο, θα σου συχωρά ο κόσμος την μόνα και τον πατέρα σου, εκτός εκείνων, έννοείται, που θα σε άναθεματίζουν, γιατί θα τους έχεις κάψη την προβιά, άπάνω στο καθήκον σου, μεταξύ των όποιων θα ήναι πρώτος και ο φίλος μας Καμπούρογλος.

Παράσημο, που στέκεσαι ψηλά, πές σ' αυτους τους τέτοιους πως σκώτωσα πέντε μνίγες και γι' άμμοιφή ακόμα δεν σείδα.

Κάτι συνέβη

είς το φορτίον του Πετρελαίου του εμπόρου Κασιμάτη από την τελωνοφυλακήν του Πειραιά, αλλά θα σας τα γράψω εις το άλλο φύλλον, διότι περιμένω να μάθω τί έπραξε το ύπουργείον και ή Εισαγγελία.